

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIURGIU, LUMINIȚA

Flagrant delict de emoție / Luminița Giurgiu ; cuv. înainte
de Andra Tischer. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0560-4

I. Tischer, Andra (pref.)

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

luminița giurgiu

Flagrant delict de emoție

Cuvânt înainte de
Andra Tischer

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Un fel de „Cuvânt-înainte”

Înainte de emoție	7
îndrăgostește-te	9
elan	10
mișcarea perturbatoare	11
aștept	12
cuvintele tale	13
clopote nerostite	14
până când nu ne mai săturăm	15
flagrant delict de emoție	16
iubitul meu cu gene verzi	17
sunt un tablou sentimental	18
cumplete ferestre	19
fluturi nautici	20
ore de nisip	21
iluzii	22
cineva ca tine	23
recurență	24
persistența memoriei	25
mart(i)e	26
cu sufletul, cum mai stai?	27
nu sunt cea care-a fost ieri	28
nespuse	29
o pâine îi înflorește pe față	30
îi plac cuvintele	31
mereu penultima	32
semnul ce-ți las	33
o felie tăiată	34

terțe, octave și cvinte	35
măsurile de protecție	36
ora de rouă	37
baloane de săpun	38
nebundelegat	39
mirări accidentale	40
tu mi-ai rămas	41
rochia roșie	42
miez	43
a cincea dimensiune	44
reumatisme sentimentale	45
câinii de apă	46
iubesc hârtia albă	47
cel care inventa cuvinte	48
când se dă ceasu-napoi	49
îndoială	50
ești genul meu	51
și ce dacă-i toamnă	52
nu te aștept	53
de ce	54
semințe solare	55
ție.....	56
roșu	57
când pleci... ..	58
turcoaz	59
repetiție.....	60
de zâne, numai albastru	61
nemesis	62
și iar... ..	63
mai dă-mi de-mi mai ia	64
acordaj	65

zâmbetul lui.....	66
la început a fost sărutul	67
minutele tale	68
ană, ană, sânziană	69
gelozie	70
ocupație	71
ele	72
sufolare de vânt	73
chimie	74
balul algoritmilor	75
rochia verde	76
timp.....	77
fum.....	78
în capcana gândurilor.....	79
somnul din somn	80
nu știi cine sau ce	81
moving on.....	82
feel.....	83
prea tânără	84
mi-e goană de tine	85
gheață subțire.....	86
așteptându-l pe Mozart	87
știu ce fac felinarele noaptea	88
improbabila iubire.....	89
iluzie.....	90
multe s-au spus	91
covorul albastru din sufragerie.....	92

Un fel de „Cuvânt-înainte”

Înainte de emoție

Andra Tischer

Un spirit romantic, grefat pe un temperament vulcanic și o sensibilitate care aduce la suprafață scânteii de lavă, pulverizând în aer așchii de emoție... Cine se lasă pătruns de ele, va avea o surpriză pe care cu greu o va putea uita. Un „flagrant” înscenat de undeva de dincolo de noi, de aceeași instanță care ne măsoară trăirea, aduce în paginile unei cărți cu titlu încifrat, deopotrivă autorul – recte autoarea, cât și cititorul (bănuiesc însă că vor fi mai multe cititoare), într-un prizonierat autentic de plăcere estetică. Luminița Giurgiu reușește acest lucru, și o face cu un talent și cu o ingeniozitate lingvistică atât de impresionantă, încât te face să nu poți lăsa din mână scrierile și să recitești la nesfârșit, imaginându-ți, cu fiecare nouă lectură, un alt decor, alte personaje, alte emoții. În fiecare poem, timpul interpretării crește precum aluatul dospit din cuvinte și expresii care, deși par cunoscute și frecventate de alți autori, deschid uși pe care nu le poți bănuși, dincolo de aparenta lor fereastră închisă de sensuri.

O călătorie labirintică printre emoții este acest volum de versuri al Luminiței, un *montaigne-russe* de senzații de

toate felurile din care ieși amețit, dar cu un chef de viață și de iubit insașiabil. Felul de a fi prin iubire pe care ni-l dezvăluie poemele din această carte se compune ca un puzzle pe care, până la urmă, nu-l mai recunoști, pentru că și-a schimbat, pe parcurs, toate formele și culorile cu care te-a atras la început. Nu mai știi de unde ai plecat, din ce frântură de spațiu vital, pentru a asista, cu simțurile ascuțite la maxim, la o rotire amețitoare precum dansurile dervișilor, până la ultima fulgurație a trăirii instantanee, caleidoscopice și niciodată încheiate.

O promisiune că viața este mult mai mult decât ceea ce se vede în timpul unei zile sau dincolo de fațetele iluzorii ale viselor cu care ne hrănim nopțile și că suntem mult mai mult decât ceea ce lăsăm să se vadă. Aceasta, și încă multe altele, este „Flagrant delict de emoție”. O carte care nu se lasă citită până când nu te citește din scoarță în scoarță, un fel de laser al propriei memorii sparte în cioburi de emoție:

*Nu întorc pagina
gândul e-un elefant ce caută sinonime
la realitate.
Îl fac semn de carte.*

îndrăgostește-te

îndrăgostește-te de un bărbat care râde mult
și rezolvă cuvinte încrucișate
îndrăgostește-te de bărbatul al cărui gând e
o telecomandă de mișcat munți
și materia în pânțece,
care,
prins la strâmtoare,
dă ce-i mai bun în el, ca bobul în râșniță
îndrăgostește-te de bărbatul cu mâini
de ape
și catifea lustruind particula hodorogită,
de bărbatul care are curajul să plângă, dar nu
de durerea lui, ci
a ta, când devine întregul
jumătății desprinse la-nceputul lumii,
din tine.

elan

sete ce arzi, foame a visului crud,
veniți, beți zeama de cosmos
ciuguliți din grâul nervos
astăzi
când circulă liber, respiră simfonic
și dureros
acest elan eufonic prin
mușchiul lirei lui Eros
fără regrete – oare, în cercuri, strigătul nud
îl tot aud, îl tot aud...

mișcarea perturbatoare

ca să mă iubești, ies din mare
închiriem patru camere
și-n colivia-nroșită de sare
exersăm caligrafia subtilă a sângelui
mișcarea perturbatoare
patru timpi, două accente și, totuși, nicio
măsură
curentul subțire dintre contracții
își trage sufletul și nouă
nisipul de sub picioare
nu-nseamnă că ce-a fost n-a fost
martore, notele picură mai departe clavicule
muzicale
acesta e prețul, nu mă tocmesc – se-aude, vi le-am
dat pe cele
cu cea mai frumoasă vedere

aștept

eu nu sunt
nerăbdătoare, aștept
să se coacă octavele mării
și fiii fumului să se nască, subțiri foițe de biblie
toropită aștept curgerea-ncremenită a orei, penele-i
roșii
fălfâindu-mi sub piele cămașa de sânge și rodii
e, încă, timpul
merelor de lapte, al
rădăcinilor umblătoare în mâini printre zodii
nu mă-ntreba de ce doagele firii saltă din umeri
nu știu
nu sunt nerăbdătoare
de-a dura vinul ierbii mă soarbe
în mii, sute de cercuri.

cuvintele tale

cuvintele tale îmi plac atât de mult
până la nebunie
le beau, le mănânc
mă îmbrac doar cu ele
turnate îmi vin, sunt exact măsura mea
îmi pun în valoare culoarea sufletului,
mersul îndrăgostit,
subțirimea taliei și tenul
cu o paloare minunată a temerilor
care mă îmbujorează
mereu
pe dinăuntru.

clopote nerostite

câteodată se-ntâmplă ca cineva să-ți arate
cum se iubește sau cum
se înalță o odă
cum dragostea poate umple cu
portocale și piersici
ca pe-o cisternă pieptul tău
de căldură rotundă
și poate
nici atunci
nu înțelegi cum dragostea e
doar alungirea nedumerită
a unor degete furibund
zeiesc înzestrate
ce scormonesc febril și prelung
printre bărbați și femei
de scrum și nervi ciufuliți pe rotile
arzându-se
nepăsându-le, ascultă
ascultă-mă, bat clopote
nerostite.

până când nu ne mai săturăm

ieredă de tăceri, vino, miriapodă,
zângănind brățări și zeițe
printre pietrele sângelui meu,
vino,
să creștem această casă din
muguri plesniți ce-ți poartă
chipul și jupuiala-n sepale de dor
cum se golește timpul – ca o lacrimă vie,
cerneală de friguri ce arde
(ne)norocirile noastre flămânde,
hârtia și aripile ei
de avion subacvatic și copilăros -
așa se umple pământul năuc
din inima mea și din casa
ce crește, dospește până când
nu ne mai săturăm.

flagrant delict de emoție

mereu îți dorești să fii
 asemeni cuiva
 să semeni cu cineva sau ceva
 astăzi chiar cu tine însuși
 surprins în flagrant delict
 de emoție
 sucite din fire
 trec funii prin mintea ta
 te-ar urca la templul înaripat
 încă o încercare
 și nu-i nimeni prin preajmă
 să taie nodul
 lui Gordius.

iubitul meu cu gene verzi

iubitul meu cu gene verzi de ocean
 mi-ai spus că tinerețea se irosește pe tineri
 de-aceea tu ai păstrat-o toată
 să o strecuri în mine
 acum
 când am cea mai mare nevoie
 ca de un fum aromat
 ce suflă-n corabia noastră
 asfințită înalt în albastru
 mi-ai spus azi cuvinte de despărțire
 dacă va fi vreodată să pleci fără mine
 și-am plâns nu de înțelesul
 ci de sarea ce mi-a lăsat-o pe buze
 muzica lor
 atât de îndepărtată
 că niciodată, niciodată
 nu se va usca.

